

Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nevzešla jitřenka. Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: „Pusť mě, vzešla jitřenka.“ Jákob však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“

Otázal se: „Jak se jmenuješ?“ Odpověděl: „Jákob.“ Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls.“ A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odvětil: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A požehnal mu tam.

Genesis 32, 25-30

Strategie vítězů

Chybí vám něco? Ač musíme přiznat, že žijeme v blahobytu, že jsme zaopatřeni, zem se nám pod nohama netřeše, máme co jíst, dokonce jsme ve vánočních nadílkách vycítili, že nás ti nejbližší mají rádi, protože hledali způsob, jak nám vyjít vstříc, tak nám něco chybí.

Jákob šel obklopen stády, kolem něj jeho ženy a děti. Vracel se domů jako boháč. A přesto mu něco chybělo. Velice toužil po požehnání. Potřeboval jej. Požehnaný stády, majetkem, dětmi cítil, že požehnaní není vlastnit, ale být vlastněn, patřit někomu, kdo je silnější, než nepřátelé, přátelé, okolnosti. Báł se hrozivého bratra Ezaua a jeho čtyřech stovek mužů, ale více se báł toho, že by nezískal Boží požehnaní. Nebojoval se svým strachem, nebojoval s Ezauem, ale bojoval s Hospodinem. A bojoval dobře, šlo mu přece o požehnaní.

Požahnout, *požehnat* – to je vypálit znak, jak to mívají kravky za týlem. Nesmazatelně poznamenat značkou, která ukazuje, komu patříme. Jako v *Hanebných parchantech* poznamenal hlavní hrdina svastikou vyřezanou do čela každého nacistu, kterému musel z nějakého důvodu dopřát život tak, že po zahojení zanechala rána doživotní jizvy. Tak je každý požehnaný poznamenán – a tady věčně – jménem Hospodinovým. Svastika proklínala svého nositele a požehnaní Hospodinovo obohacuje! Jeho nositel patří Bohu se vším, co v něm je a bude. A nikdy nebude na svůj život sám.

Jákob o požehnaní zápasí a odchází z boje s vykloubeným kyčelním kloubem. Postižená šlacha mu nikdy neumožní chodit jako předtím. Ale má požehnaní! A možná je požehnaní Jákobovo právě v tom, že bude kulhat. To už je Božím tajemstvím. Jisté je, že jeho nové jméno – Izrael – znamená, že dál už bude bojovat Pán Bůh sám. Už ne ten Istivý Jákob.

Co si dnes odneseme? Otázky k přemýšlení:

Čeho se více bojíme? Ztráty majetku, života nebo ztráty požehnaní Božího? Životní posedlostí Jákobovou bylo hledání požehnaní. A když jej dostal a na vlastním těle pocítil jeho přítomnost, nemohlo jej zdrtit ani úmrtí milované ženy.

Jak dlouho bojujeme? Až do vyčerpání sil či až do získání požehnaní? Jákobův boj až do svítání je bojem, který nemůže skončit vítězstvím, bojem, který se nebojuje z lidských sil. Je to boj o požehnaní. To jej limituje.

Umíme vítězit? Známe cenu svého vítězství? Jákob z bojiště odchází jako Izrael tj. Je mu jasné, že jej odvolali z pozice kapitána, že jej poslali na lavičku. Hospodin bude bojovat. K vítězství patřila doživotní diskvalifikace, Jákob je mrzákem. Ale Jákob při tom zvítězil! A vítězství mu nepřipadá hořké.